

denne Resolution er gyldig, er lovmedholdelig, men for øvrigt er det ikke Kultusministeren, som for saa vidt skal tage denne Resolution i Forsvar, thi den stammer fra Indenrigsministeriet, som har ment, at det var udelukket fra at give Samtykke til en særlig Vigning i Kraft af den Bestemmelse i Landkommunalloven § 18, som blev omtalt, og det er Indenrigsministeren og Indenrigsministeriets Samtykke, som i Henhold til en anden Bestemmelse i Landkommunalloven, § 26 b, giver de i Henhold til Resolutionen indgaaede Overenskomster Gyldighed efter erhvervet fgl. Approbation. Jeg betragter selvfølgelig — det fremgaar af, at jeg har fremsat dette Lovforslag — den Afsløsningsmaade, Resolutionen hjemler, som mindre heldig end den, som man her foreslaar, som mindre heldig i flere Retninger i alt Fald, og jeg kan ønske den erstattet med Lovforslagets Fremgangsmaade, som det ogsaa er udtrykkelig udtalt i Lovforslaget, saaledes at paa de allerede afsløste Steder de ny Bestemmelser komme til Anvendelse. Jeg kan ønske det, ogsaa fordi det efter min Overbevisning vil fremme Afsløsningerne. Men skyder man Forslaget til Side og siger, at det bryder man sig ikke om, vil det blive ved denne Resolution og dens Anvendelse, og hvor denne Resolution ikke kommer til Udførelse, ved de bestaaende Retsregler om Ofrene.

Her paa dette Sted kan jeg tilføje i Anledning af en Bemærkning, som det 2det Medlem for 9de Kreds (Stilling) gjorde, at naar jeg ikke er gaaet videre med Hensyn til Tvangsafsløsning, har det jo mange Grunde, jeg kan sige i og for sig ogsaa Parallelen med Tiendeafsløsningen, hvor jeg slutter mig til Tanken om frivillig Afsløsning, men ikke til Tanken om Tvangsafsløsning. Jeg vil blot gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem ikke ganske retfærdig omtalte Bestemmelsen i § 1, thi den vil jo ikke lægge det i de lige-gyldiges og vrangvilliges Haand at hindre en saadan Overenskomst; det er „Flertallet af de af Sognets skatteyndende Beboere, der i Løbet af det sidste Femaar have opfyldt den dem ifølge Lovens paahvilende Forpligtelse“, i hvis Hænder man har lagt Spørgsmaalet om Afsløsning, og om dem tør man jo antage, at de have en Opfordring dertil i den Uvilje, i den Indignation, de maa føle over, at et Antal, større eller mindre, af de offerpligtige ganske unddrage sig denne Pligt, som de selv fyldestgøre. Hvis Lovforslaget bliver til Lov, vil det ikke være muligt for de vrangvillige og lige-gyldige at unddrage sig, for der vil da komme en kommunal Vigning, som de nok skulle blive nødte til at fyldestgøre.

Det ærede Medlem, som sidst havde Ordet, udtalte som en Betingelse for at gaa ind paa Lovforslaget særlig for Skolelæreres Vedkommende, at Staten overtog Afsløsningen, medens altsaa Offerpligten samtidig bortfaldt. Dertil vil jeg sige, at den Resignation, som han anbefalede Skolelærerne: at vente paa dette, og saa for øvrigt finde sig i Tidernes Ugunst saa længe, vil komme til at være meget længe og rimeligvis altid. Thi det, at Staten skulde overtage Vønningspligten mod Skolelærerne, er jo i den Grad stridende imod hele vor Skolelovgivning og i den Grad uden for alt, hvad der har været foreslaaet, naar der har været Tale om at reformere vort Skolevæsen, at jeg tror, det er en Tanke, man ganske rolig kan betegne som irrealisabel, og som heller aldeles ikke er forudsat i det private Lovforslag, som nu foreligger i det andet Ting angaaende Præsternes Vønning, og hvormed Afsløsningen af Offerpligten til Skolelærerne er sat i Forbindelse og maatte sættes i Forbindelse. Nej, det er forudsat, at Offeret til Skolelærerne skal afsløses paa den Maade, at Kommunernes Kasse kommer til at bære det, medens jeg altsaa her foreslaar, at Kommunekasserne atter skulle stadesløsholdes ved en Vigning.

Det andet Hovedpunkt, man har paaanført, er, at Lovforslaget ikke indeholder nok, idet det ikke omhandler Accidenserne. Dertil vil jeg sige, at skal disses Afsløsning medtages, maa det blive et helt Tillæg, som slet ikke kan bringes ind under de samme Bestemmelser, som her ere fastsatte om Højtidsofferet. Man maatte jo have et ganske andet Flertal at tænke paa med Hensyn til Accidensofferet; dette ydes jo ikke af alle Menighedens Medlemmer, men det ene Aar af nogle og et andet Aar af ganske andre Personer. Men navnlig mener jeg, at det slet ikke kan gaa an med Hensyn til det at indføre denne særlige Vigning paa alle Menighedens Medlemmer. Thi i disse Tilfælde er der jo Tale om kirkelige Handlinger, som indtræffe accidentielt, og det kan da ikke gaa an at paa-lægge alle Menighedens Medlemmer en Ud-gift og en Ydelsespligt ved saadanne acci-dentielt forefaldende kirkelige Handlinger. En saadan Paaligning kan man foretage ved Højtidsofferet, som skal erlægges af alle Menighedens Medlemmer, men man kan ikke gøre det ved Accidensofferet, som kun skal erlægges af de af Menighedens Medlemmer, som skulle have den kirkelige Handling foretaget og have faaet den foretaget i det enkelte Aar. Der kan kun være Tale om to Former, hvorved man kan komme til en Afsløsning af Accidensofferet: Hvis det skal være mod Vedertag, kan det kun være et